

Nyéki Vörös Mátyás

(1575 – 1654)

XXXVII. ZSOLTÁR

Meg ne feddj engemet,
Uram, felgerjedett
Haragodnak tüzeben.
És meg ne verj engem,
Kér nyomorult igyem
Haragodnak mérgében,
Mert megsebesítnek
Nyilai mérgednek
Szomorodott szívemben.

Nincs épség testemben,
Oly nagy rettegésben
Haragod miatt estem.
Csontaim velejét,
Kivonták erejét,
Bűneim jól érzettem.
Mert fejemen felyül
Hatott sok vétkektül
Tisztán megterheltettem.

Megnyilatkoztattak,
Ismét megújultak,
Beforradott sebeim.
Ugyan kirothattak
És kifakadoztak
Ész nélkül nyert fekélyim.
Fejemet lesütvén,
Kiért gyászban ülvén
Könyvben úsznak szemeim.

Ágyékom gennyedség,
Testem sok betegség
Kínjával úgy megtölt,
Hogy vad orozzlánkint
Ordít és az nagy kint
Viselvén csak meg nem holt.
Szemeid jól látják,
Szívemet mint rágják,
Nincs testemben egy ép folt.

Meghervadt bús szívem,
Meváltozott színem,
Homály fogta szememet,
Mert mind ellenségim,
Mind régi barátim
Szidnak, pöknek engemet.
Szembe szépen szólnak,
Hátam mögött rágnak,
Törbe csalják fejemet.

De én néma voltam,
Fületem bedugtam,
Békességgel szenvedtem.
Csak Te őled vártam,
Uram, benned bíztam,
Érted mindent felvöttem.
Ne szenvedd, hogy lássák,
Örömmel kik várják
Vesztemet, mert elestem.

Ostort, pálcát méltán
Szenved bűnös hátam,
Gonosz szolgád, megvallom.
Jótétért haragját,
Rágalmazó szavát
Ellenségimnek hallom.
De Te jóvoltodból
Lelkemet sok kínból
Vidd ki, bűnben ne haljon.